

POEZIE

CU MIREASMĂ DE PUȘTIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Poezie cu parfum de pustie / Mănăstirea Diaconești ; il.:
Adela Calistru ; carte tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.
- Bacău : Editura Bonifaciu, 2020

ISBN 978-606-8439-22-8

I. Mănăstirea Diaconești
II. Calistru, Adela Maria (il.)

821.135.1

Text: Mănăstirea Diaconești
Ilustrații: Adela Maria Calistru

© Mănăstirea Diaconești

Ediție alcătuită la Mănăstirea Diaconești
Ilustrații: Adela Maria Calistru

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Ioachim
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Editura Bonifaciu 2020

PROLOG	5
MÂNDRUȚA	7
BROSCUȚELE	12
PERSOANA	16
PLOAIA	20
CARCALAC ȘI PITPALAC	24
OMUL	28
ECRANUL	31
RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM...	34

SFADA GĂINILOR	38
FETIȚA	43
FLOAREA SOARELUI	45
CHIRURGIE	53
BĂNUIALA	56
FÂNTÂNA	60
FILOSOFUL	64
EPILOG	67
CUPRINS	68

Să vă spun despre Mândruța:
Este capra mea, drăguța,
Care, de cum s-a-nțărcaț,
Nici o zi nu m-a lăsat,
Ci mi-a scos peri albi mereu,
Ronțăind instantaneu
Orice pom și orice floare
Care îi ieșeau în cale.
De cu zori și până-n seară
O păzeam ca pe-o comoară
Și într-una făceam haz -
Se-nțelege, de necaz -
Că sunt „body-guardul” ei.
Iar vreo câțiva bătrânei,
Solidarizând cu mine,
Însă neștiind prea bine
Englezismele din sat,
Ziceau că sunt „Badea Gard!”
Însă într-o bună zi
Mândra mea se pricopsi
Cu o râie minunată.
Să vedeți cât de schimbăță
Era capra mea acum!
Nu mai alerga nicicum
Și nu-i mai ardea de ros,

Ci, găsind un pom mai gros,
Se freca vârtos de el,
Ușurând astfel nițel
Mâncărurile cumplite.
Se făcuse-așa cuminte
Încât m-am gândit că, iată,
Boala poate, câteodată,
Să vindece o purtare
Sau o patimă ce-o are
Pacientul cu pricina.
Deci Mândruța, bat-o vina,
Se făcuse ca un miel.
Nu mai alerga defel
Și, de n-ar fi fost râioasă,
Aș fi luat-o chiar în casă!
După multe tratamente
Ce n-au prea avut efecte,
Totuși, într-o bună zi
Mândra se tămădui.
Și, gândind în sinea sa
În ce chip oare-ar putea
Să serbeze c-a scăpat
De râie și scărpinat,
S-a dus – unde credeți oare? –
Drept la cea mai mândră floare
Și s-a ospătat din ea.
Și fiindcă nu se cădea

Să mănânce doar un fel,
A mai **ros** și-un copăcel,
Plus salată specială
De tufă ornamentală!

*

Văzând faptul ca atare,
Eu, cuprinsă de stupoare,
Am rămas fără cuvinte
Și am cugetat în minte
Că de râie poți scăpa,
Însă de nărvuri... ba!

De va îndesi cineva păcatul, atunci se obișnuiește cu deprinderea rea, care, robindu-l, îl tiranizează. Pentru aceea trebuie să avem multă luară-amintă și să depunem multă silință ca să nu cădem în deprinderea vreunui obicei rău. După cum unui vultur, chiar dacă tot trupul lui ar scăpa din cursă și ar rămâne prins numai de o unghie, din pricina acestei mici părțicile a trupului nu-i va folosi cealaltă putere a sa, ci vânătorul, oricând va vrea, merge și-l prinde, aşa este și cu sufletul: numai cu o patimă de se va fi obișnuit, ori în ce ceas va vrea diavolul, îl biruiește, căci prin acea patimă îl are în mâinile lui. De aceea vă zic pururea, nu lăsați vreo patimă să se înrădăcineze în voi, ci nevoiți-vă, rugându-vă lui Dumnezeu ziua și noaptea să nu cădeți în ispătă! (Avva Dorotei)

Toate patimile se dezvoltă în om în urma cederii în fața lor; această cedare având loc din ce în ce mai des, inclinarea păcătoasă se preface în deprindere, iar deprinderea face patima stăpânitor silnic asupra omului. „Teme-te de obiceurile rele mai mult decât de demoni”, a grăit Sfântul Isaac Sirul. Atunci când lucrează în tine dorința păcătoasă, trebuie să o refuzi. Dată următoare va lucra mai slab și în cele din urmă se va stinge cu totul; dar dacă o împlinești, de fiecare dată va lucra cu putere sporită, întrucât capătă tot mai multă stăpânire asupra voii și în cele din urmă naște deprinderea. (Sf. Ignatie Brinacianinov)

Într-o zi, două broscuțe
 Neatente și prostuțe
 Au nimerit împreună
 Într-o oală cu smântână.
 S-a chinuit fiecare,
 Dând într-o din picioare,
 Să facă din vas un salt,
 Dar vasul fiind înalt
 și smântână cam vâscoasă,
 Nu puteau deloc să iasă.
 Una s-a descurajat
 și pe dată a-nchetat
 să mai facă vreo mișcare,
 Socotind fără scăpare
 Necazul de care-a dat;
 Drept urmare, s-a-necat.
 Cealaltă, stăruitoare,
 S-a luptat în continuare
 și atâta s-a zbătut,
 C-a făcut smântână unt,
 Stând pe ea ca pe uscat –
 și-n acest fel s-a salvat!

*

Iată, pentru fiecare,
 Două chipuri grăitoare

De-a primi și înfrunta
 O situație mai grea.
 Să nu fim, în vreo ispăță,
 Broasca deznađăjduită
 și cuprinsă de-ntristare,
 Ce a mers către pierzare,
 Ci broscuța curajoasă,
 Care-a izbutit să iasă
 Din smântână ce părea
 S-o înghită și pe ea.
 Altfel spus, dacă se poate,
 Să scoatem untul din toate!

